

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΝΟΥΡ

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΑΒΙΩΝ

«Αί γενόμενοι ανακρίσεις διά τήν εξακοσίωσαν των αιτίων της αναστάσεως του «Ζωρς-Φιλίππαρ» και του «Ατλαντικού», έφεραν εις φώς στοιχεία, πείθοντα περί της ανακρίσεως του ύποπτου μιας σπείρας κακοποιών, οι όποιοι, άγωνιστον διά πούρους λόγους, επιδιώκουν την περιπόλησιν όλων των μεγάλων υπερωκεανείων...» (Από τής Γαλλικής έφημερίδος)

«Άπλωσε μέ άπότομη κίνησι το χέρι του και άκούμησε το τευτομένο δάχτυλό του σ' ένα σημείο του θαλασσινού χώρου, που ήταν άπλωμένος μπροστά του, στο γραφείο του... Αύτην άκρβώς τή στιγμή, το ύπερωκεανείο «Αμφιρίτη», που έρχότανε από τή Νέα Υόρκη, θα βρισκότανε σέ κείνο το σημείο του «Ατλαντικού», που έδειχνε το τευτομένο του δάχτυλο... Κι' ύστερ' από δύο μέρες θα βρισκότανε στο λιμάνι τής Μασσαλίας...»

— Μά όχι, όχι! φώναξε ο άνδρωπος που καθότανε μπρός στο γραφείο. Η «Αμφιρίτη» δέν θα προφτάσι να μητή στο λιμάνι... Ύστερ' από λίγες ώρες, θα γίνη α ύ τ ο που πρέπει να γίνη!... Καί, ποός ξέρει!... Ίσως και αύτη τή στιγμή ή «Αμφιρίτη» να καίεται σάν πυροτέχνημα!...

«Ένα μεθιθηδ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα λεπτά χείλη αυτού του άνδρωπου.

Κάπως χύτησε τήν πόρτα.
— Έμπρός!

«Ένας ύπρητής μπήκε μέσα, φέρνοντας ένα τηλεγράφημα.
— Ης διευθίνσης ήταν έσφαλμένη, κέρει—ελτε ο ύπρητής—και το τηλεγράφημα αυτό παρελήφθη μέ καθυστέρησι τεσσάρων ήμερών.

Ο άνδρωπος που καθότανε μπρός στο γραφείο, πήρε το τηλεγράφημα και του έριξε άδιάφορο βλέμμα... Τι να το κάνει αυτό το παλιρ τηλεγράφημα! Έκείνος περίμενε ένα άλλο, ένα τηλεγράφημα που θα τον πληροφορούσε ότι ή καταστροφή τής «Αμφιρίτης» ήταν έπί τέλους γεγονός...

Όστόσο, άνοιξε μέ μηχανικές κινήσεις το τηλεγράφημα που του έφερε ο ύπρητής... Μέ τις πρώτες όμως λέξεις που διάβασε έγινε κατακίτρινος. «Ένα θραυχό ξεφωνητό βγήκε από το λαιμό του. Καί, μέ μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες, ξαναδιάβασε το τηλεγράφημα:

«Υγεία παιδιού μας επιβάλλει άμεσον άναχώρησιν. Γριππη κάμει θραυθιν. Αναχωρούμε Σάββατον από Νέαν Υόρκην με «Αμφιρίτην». Φθάνομεν Γολλιαν έρχομένην Παρασκευήν.— Η σύζυγός σου».

Η λέξεις χοροπηδούσανε μπρός στα μάτια του. Καί μαά σκέψης του τρυπούσε το μυαλό:

— «Η γυναίκα σου και το παιδί σου θα είνε στο καράβι που θα και, στη μέση του άκεανού, επειδή έσν το θέλησες!...»

Συγγρόνος έκανε και μαά άλλη σκέψη, τήν ίδια που είχε διατυπώσει και πριν από λίγο:

— Ποός ξέρει! Ίσως να καίγεται το πλοίο αύτη τή στιγμή!

Μά ένώ ή σκέψις αύτη τον έκανε πριν από λίγο να χαμογελάσει, παραμόρφωσε τώρα από άγωνία τα χαρακτηριστικά του προσώπου του!

***

Το κατακίθνιο έργο που έκανε ο άνδρωπος αυτός, μέλος μιας δευτερις συμμορίας έκπηρστών, τον είχε άφρησι ως τότε ψυχρό και άδιάφορο για τή δυστυχία των άλλων. Ήταν ένας από τους σκληρούς τύπους που δέν λογαριάζουν τή ζωή των άνδρωπων... Είχε προκαλέσει πολλές καταστροφές, άνάθοντας στυριακές σέ μεγάλα ύπερωκεανεία, μέ τέτοια τέχνη, ώστε κανείς δέν μπορούσε να καταλάβη τα αίτια τής αναπλέσεως...

Τώρα ο σκληροκαρδος αυτός άνδρωπος δοκίμαζε τήν άγωνία και το μαρτύριο όλων εκείνων που είχε καταδικάσει σέ θάνατο... Ένωθεθε θεθεία τήν απόγνωσί τους, τον τρώο που παρωλεί τή θέλησι και τή σκέψη, τήν άγωνία που προκαλεί ή θεβαιώτης τευ χωρισμού από αγαπημένα πρόσωπα, έννοιασε τήν άλλοφροσύνη και τον πανικό... Άκούγε ένα τρομακτικό θόρυβο που έβγαυε από τον ίδιο τον έαυτο του, μια βουρη συμφορία από κλάμματα, ξεφωνητά και ουφλιάσματα... Και του φωνότανε πως είχε άναγνωρίσει μερικές από τις φωνές αυτές... Καί δάγκωνε τα χείλη του για να μη φωνάξη και αυτός:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Μά, ποός Θεός θα ελάσωνε ένα τέτοιο άνδρωπο; Μέ τή σκέψη αύτη, ο έγγλημιατής έπιασε το κεφάλι του μέ τα δύο του χέρια και άρχισε να κλαίη. Τα δύορα του έκαναν καλό. Του έβγαλαν ένα μεγάλο βάρος από τήν καρδιά του. Ξαναβήκε τήν ψυχραιμία του.

— Ίσως να είνε ακόμα καρός, σκέφτηκε. Καί σηκώθηκε άπότομα όρθιος. Μία έντυνησε το ήθε ξεφωνικά—και μαά λάμψις έλπίδος φώτισε το παραμορφωμένο πρόσωπό του. Χτύπησε το κουδούνι και έλετε του ύπρητέου του:

— Το αυτοκίνητό μου, γρήγορα!...

Σέ λίγο βρισκότανε σ' ένα ιδιωτικό άεροδρόμιο. Ήξερε ότι μπορούσαν να του παραχωρήσουν εκεί ένα ύδροπλάνο. Και πράγματι τού έκαναν τή χάρη που τούς ζήτησε. Άνέβηκε μόνος του στο ύδροπλάνο και ύστερ' από πένη λεπτά τής ώρας διευθίνοντανε προς τή δύσι...

Βρέθηκε πάνω από τή θάλασσα ένώ άρχιζε να θραυθάξη. Άν ανένιζε τήν πτήσι μ' αύτη τήν ταχύτητα, δέν θ' άγγιγσει να φτάσι το ύπερωκεανείο... Κάρφωνε έρευνητικά τα βλέμματα του στον όρίζοντα. Φοβότανε μήπως δει ξεφωνικά τις λάμψις του παραλοισμένου καραβιού! Μά ή θάλασσα άπλωνότανε μαύρη και άτάραχη από κάτω του...

Τέλος, ο τραγικός πλότος δέκλωνε τα φώτα τής «Αμφιρίτης» να λάμπουν μέσ στο σκοτάδι... Η καρδιά του χτύπησε δυνατά! Είχε φτάσει έγγαυος... Ύληχε ακόμα έλπίδα να σωθούν ή γυναίκα του και το παιδί του από τήν καταστροφή. Κατέβηκε λίγο παρακάτω, δέγγραψε μερικους κώλους γύρω από το καράβι για ν' αντίληφθούν τήν παρουσία του και ύστερα προσεβαλασώθη.

«Ένας ήλεκτρικός προβολεύς τής «Αμφιρίτης» φώτισε το ύδροπλάνο. Μία άόρατα, μ' ένα άξιωματικό και τέσσαρες ναύτες, ήρθε να παρωιάθη τον άεροπόρο.

— Είνε άνάγκη να δώ άμέσως τον πλοίαρχο! έλετε ο έγγλημιατής. Ο κυβερνήτης έπρωξε, άνήσυχος από τή νυχτερινή αύτη έπισκευή.

— Από τή μαά στιγμή στην άλλη, κυβερνήτη μου, θ' άνάγη μεγάλη φωτιά στην «Αμφιρίτη»!—του έλετε ο άεροπόρος μέ λαχωνιασμένη φωνή. Μη μου ζητάτε, σάς παρακαλώ, περισσότερες πληροφορίες... Πραξέψατε μονάχα τί θα σας πό: στις ήλεκτρικές εγκαταστάσεις του ύπερωκεανείου όλα τα ήλεκτρικά σήματα είνε χαλασμένα αύτη τή στιγμή... Άρχει ή παρμηική έρηξις, για να μεταδοθη το πύρ μέ μιας σ' όλο το καράβι, παντού όπου υπάρχουν ήλεκτρικά σήματα... Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αυτό!... Μπορώ όμως να σάς δείξω σέ ποιά σημεία μπορείτε ν' άπομονώσετε το ήλεκτρικό ρεύμα, για να μη πάρωχη καί κανένας κίνδυνος αναπλέσεως...

Ο κυβερνήτης διάταξε παραγμένους μερικους ήλεκτρολόγους ναύτες να σημιοφωθούν μέ τις όδηγίες που θα τούς έδαν, ο άγνωστος. «Έτσι, ύστερ' από δέκα λεπτά τής ώρας, δέν ύπήρχε καί άφθος πυρκαϊάς... Κανείς από τους όπτακοσίους περίπου έπιβάτες του καθοσειαίου καραβιού δέν είχε ίπιταυθεί ότι μπορούσε, ξεφωνικά, όλόκληρο το ύπερωκεανείο να μεταβληθη σέ πυροτέχνημα, στη μέση του άκεανού!

***

— Θά ήθελα να ξερω ποιόν πρέπει να εύχαριστήσω γι' αύτη τήν άνεκτήμητη ύπρησία...—έλετε ο κυβερνήτης του άεροπόρου.

— Περωτόν! άποκρίθηκε ο άγνωστος. Είνε καλύτερα να μη μάθετε τ' όνομά μου... Καί σάς παρακαλώ μάλιστα να μη άνακοινώσετε σέ κανένα τί συνέβη άπόψε...

— Όπως θέλετε! ψιθύρισε ο πλοίαρχος.

— Όστόσο, εξακολούθησε ο ξένος, θα είχα να σάς ζητήσω μια χάρη... Θά μπορούσα να δώ τήν κυρία...

Καί έλετε το όνομα τής γυναίκας του.

— Δέν έχω τήν τιμή να τήν γνωρίσω προσωπικώς, άπάντησε ο πλοίαρχος. Σταθήτε όμως να κυττάτε στο βιβλίο των έπιβατών, να δώ σέ ποιά καμπίνα μένει... Α!... να τ' όνομά τής (συνέχισε ο κυβερνήτης, άκουμπώντας το δάχτυλό του στη μέση τής σελίδος του βιβλίου). Τήν συνοδεία και ένα άγοράκι, δέν είνε έτσι:

— Άκρβώς...

— Έξοχα... Άς δούμε τον αριθμό τής καμπίνας... Μά, Θεέ μου!...

— Τι συμβαίνει; ρώτησε μέ άγωνία ο άεροπόρος.

— Βλέπω κάτι γραμμένο στις «Παρατηρήσεις», κάτι πού...

Ο κυβερνήτης δέν πόρσε να προχωρήσι από τήν ταραχή του.

— Για τ' όνομα του Θεού! άνέκραξε ο άγνωστος, πέστε μου τί συμβαίνει...

— Η κυρία και το άγοράκι τής έπιασαν μια καμπίνα στο ύπερωκεανείο μου,—έλετε τότε ο πλοίαρχος μέ φωνή που έφρασε λίγο—μα δέν έπιβάσθησαν... Στη στήλη των παρατηρήσεων άναγράφεται ότι... ότι πέθαναν και οι δύο από γριππη τήν παραμονή τής άναχωρήσεως τής «Αμφιρίτης»!...

ΜΙΣΕΛ ΝΟΥΡ

«Έπιασε το κεφάλι του μέ τα δύο του χέρια κι' άρχισε να κλαίη...»